

## Aš pasėjau linelį

*Alfonso Mikulskio harmonizuota  
lietuvių liaudies daina  
Dariaus Polikaičio akompanimentas*

Lietuvoje linai buvo pradėti auginti net prieš 4000 metų. Iki II pasaulinio karo pagal linų eksportą, Lietuva užėmė trečią vietą pasaulyje (po Rusijos ir Lenkijos).

Linai mūsų krašto tradicinis augalas, todėl jie yra minimi pačiose seniausiose lietuvių liaudies dainose, ypač sutartinėse, kuriose buvo apdainuojamas linų auginimas, rovimas, verpimas ir audimas. Tautosakoje linai vadinami šventu augalu, saulės žolynu. Buvo manoma, kad linai apsaugo nuo pikty dvasių ir įvairių negerovių. Lininės drobės, audeklai, rankšluosčiai, lininiai marškiniai turi galias simbolines mintis ir užima svarbią vietą lietuvių liaudies dainose.

Dainoje „Aš pasėjau linelį“ yra vardijami visi lino augimo tarpsniai: pasėjau (krito sėkla į dirvą), išdygo, užaugo, pražydo. A. Mikulskio harmonizuotoje dainoje panaudoti ne visi dainos žodžiai. Originalioje liaudies dainoje yra vardijami sekantys darbai: nuroviau, parvežiau, išmyniau, suverpiau, išaudžiau.

Ši daina – ilgai trunkančio linų apdorojimo darbo daina. Jos priedainis: *Ritin dobilą, Ritin dobilą, Ritin dobil ją* – tai ritmingas darbo įrankių sukeltų garsų mėgdžiojimas, ritmiška garsinė palyda. Nors linų apdorojimo darbas buvo sunkus, bet pabaigtuvės – linksmos ir visi, o ypač moterys, šokdavo pabaigtuvinius šokius atlikdamos linų darbus imituojančius šokių judesius.

Linų ir kanapių darbų dainos buvo labiausiai paplitusios Rytų Aukštaitijoje.